

<http://miferfiak.hu/mindenhol-jo-de-legjobb-balin/>

M a g y a r o r s z á g e l s ő b u l v á r m e n t e s
o n l i n e f é r f i m a g a z i n j a
»»»[Kezdőlap](#)»[Magazin](#)»2018»„Mindenhol jó, de legjobb Balin”

„Mindenhol jó, de legjobb Balin”

Szerző: [Barna András](#) Fotó: [Jurák Zsolt](#) Publikálva: 2018/11/27 [2018](#), [Magazin](#)

[Jurák Zsolt](#) az előző számunkban ismerkedhettek meg, ő a csokoládéipart cserélte le az utazási tanácsadásra. Az egykori szenvedélyből ma már hivatás lett. Immáron 112 országnyi tapasztalat bújjik meg Zsolt két évtizedes praxisában, így olyan aspektust kínál a vele utazóknak, amely jóval túlmutat a bedekkerék ajánlatain. Első közös utunk Indonéziába vezet. Az ország különös szerepet tölt be a „[Nagy Utazó](#)” életében, így nem véletlen, hogy ez a túra rendhagyó módon tárja elénk e varázslatos szigetvilágot.

Jurák Zsolt és kísérője

A szerelem lassan bontakozott ki Indonézia és ezen belül is a Bali iránt – Zsolt húsz évvel ezelőtt járt itt először. Bár magánszervezésben utazott, számos fakultatív programon is részt vett, ezek viszont úgy mentek el a sziget értékei mellett, mintha kötelező lett volna. Akkor a pihenés két hetének emlékei legfeljebb egy pipát érdemeltek Zsolt útinaplójában. Több mint egy évtizeddel később azonban a szunnyadó kíváncsiság ébredése és megannyi könyv elolvasása után a „Nagy Utazó” ismét felkerekedett, hogy újból felfedezze Balit és Indonéziát.

Barna András (B. A.): Ugyan én megpróbáltam néhány gondolattal felvezetni ennek a különleges frigynek az első aktusát, de milyen volt ez az első emlék részleteiben?

Jurák Zsolt (J. ZS.): Mint oly sok embernek, az én fejemben is az járt, hogy Indonézia és Bali egy és ugyanaz. Holott Indonézia 18 000 szigetből áll, közülük 6000 a lakott. Az arányokat és a térség méreteit jól érzékelteti, hogy Baliról nyolc óra repülőúttal érjük el Papuát, ami még szintén Indonéziához tartozik.

De hogy visszatérjek a történet elejére: vitán felül áll, hogy húsz évvel ezelőtt óriási dolog volt elutazni Balira, megszállni a gyönyörű Sheraton Hotelben, és Nusa Dua fehér homokos tengerpartján pihenni. Soha nem fogom elfelejteni, hogy az első napon két órán át reggeliztünk, mert annyi különleges gyümölcsöt tálaltak fel, nem is beszélve a pazar kiszolgálásról.

Barátokkal repültünk ki Balira, ahol a befizetett díj a szálloda öt programját is fedezte. Mindennap jött értünk egy busz, amire negyvenedmagammal felültünk, és vittek minket kirándulni. De hogy őszinte legyek, sokszor azt éreztem, hogy időpocsékolás ezekre elmenni, mert nagyon rosszul voltak szervezve. Az alapvető „kulturmorzsák” mellett, amiket én szerettem volna látni, például egy templomfesztivált, simán elment a busz, ahogy más

gyönyörű pillanat mellett is. Ez egy privát túra esetében elképzelhetetlen. És akkor rájöttem, hogy itt nem azt kapsz a pénzért, amit szeretnél, hanem azt, amit neked akarnak adni.

Ma az egyik kedvenc helyem Ubud. Ide is elvittek húsz éve, de úgy éreztem, nem látok semmi érdekeset. Megnéztünk egy-két helyi manufaktúrát, ahol turistacsalogató módon egy pár fafaragó kopácsolt az üzlet előtt, bent az üzletben pedig több ezer dolláros szobrok. Egyértelműen turistahúzásról szólt a dolog, miközben Ubudból nem láttunk semmit. Később, amikor privát úton ismét visszamentem Ubudba, akkor ezeket a fantasztikus fafaragásokat töredék összegért meg lehetett vásárolni, nyilván nem a város Váci utcájában. Én imádom ezeket az alkotásokat, vettem is magamnak egy Rámájana-részletet, amit egy félméteres fatörzsből faragtak ki.

Elvittek bennünket például Kuta tengerpartjára, ami koszos, mocskos volt akkor. Nyilván ez ma egészen másként néz ki. De akkor csak azt mondhattam el erről a helyről, hogy itt is voltam.

B. A.: Hogy jött az ötlet, hogy ismét felfedezd Balit?

J. ZS.: Tíz-tizenhárom évvel később elolvastam több Indonéziáról, Baliról szóló könyvet, és akkor azt mondtam magamban, hogy na, akkor én majd megszervezem magamnak ezt az utazást, nézzük, mi jön majd ki belőle.

Nem kellett újból csalódnom. Immár nem volt gond megállni egy templomi ünnepnél, és ugyancsak nem volt gond megnézni azokat a szent helyeket, amiket szeretnék. Mint például a Besakih-t is, a hindu vallás anyatemplomát, pedig például ez sem szerepelt az egykori programok kínálatában.

Az első utazásomat talán ahhoz tudnám hasonlítani, mint amikor az egyszeri külföldi eljön Magyarországra, meg akarja nézni az országot, de a Balatont nem mutatják meg neki, és Budapesten is csak a peremkerületekben sétálhat.

B. A.: Akkor a második „randi” lett az első igazi?

J. ZS.: Igen, innentől kezdődött az a Bali-szerelem, ami a mai napig is tart, és amikor tehetem, próbálok spórolni és visszamenni a szigetre. Mindig megfogadom, hogy amikor legközelebb megyek, akkor már csak pihenni fogok, de mindig találok rengeteg új látnivalót, ami sokszor tényleg a csodával határos. Az utolsó három hetes látogatásomnál is még mindig tudtam olyan új helyeket feltérképezni, amelyekről boldogan tudok mesélni azoknak, akik Balira készülnek.

Számtalan visszajelzést kapok, hogy gyönyörűségeket láttak. És azt is hozzátézik, hogy az egész utat az tette felejthetlenné, hogy olyan helyekre jutottak el, ahova az átlagember vagy turista nem megy el, ha nem kap egy olyan felkészítést, ami ahhoz szükséges, hogy különlegesen jól érezze magát.

Tehát ezek dedikált helyek. Az egyik kedvenc templomomhoz most mentem el újra, tíz év után. Ez egy csodálatos építmény egy tó közepén. Áprilisban víz veszi körül, de szeptemberben – a száraz évszakban – a parkolótól száraz lábbal is meg lehet közelíteni. A hely varázslatos, mégis szinte alig látogatják. A sofőr, aki Balin van a segítségemre a közlekedésben, meg is jegyezte, hogy ő is vagy velem van ott vagy azokkal, akiknek én segítek tökéletessé tenni a Bali utazást.

B. A.: Annyira idilli a kép, amit lefestesz, hogy aki még nem járt ott, azt hihetné, hogy az urbanizáció még meg sem jelent . Nyilván ez nincsen így...

J. ZS.: Természetesen nincsen. Például ott van Kuta, ami régen egy koszos, fekete homokos tengerpart volt, de ez ma egy gyönyörűen kiépített, amerikai stílusú beach lett, ahol Jamie Oliver éttermétől kezdve a Hard Rock Caféig minden megtalálható. De ez számomra már nem Bali.

Nekem a csendes kis falvak, a templomok, az ünnepek, a szertartások, az egyszerű kis éttermek, akár a street food jellegű vendéglátás jelentik Balit. Vagy azok a különleges helyek, ahova kint élő barátaimnak köszönhetően jutottam el, és ahova az átlag turista soha nem fog eljutni. Például Klungkung mellett egy csodálatos vízpalota található, ettől öt kilométerre pedig van egy Monkey Bar nevű étterem, masszázsközpont és pihenőhely.

Ide főleg a helyiek járnak, egy hegytetőn épült. Nem könnyű a feljutás sem, nagyon kacskaringós és rendkívül meredek út vezet oda, de aki volt ott, az csak szuperlatívuszokban beszélt róla. Ilyen helyekre az ember magától nem talál oda, csak ha a helyiektől megkapja a segítséget. Megéri a fáradozást, mert fantasztikus gasztronómiai élményben lehet részünk, és hogy mennyiért, arról nem is akarok beszélni, mert itt az ár-érték arány tökéletesen működik.

Az elmúlt több mint tíz év során rengeteg barátságot kötöttem Balin, számos hotel igazgatójával ápolok jó viszonyt. Nekik köszönhetően olyan helyeket is megismerhettem a szigeten, melyek Bali csiszolatlan gyémántjai, és jellemzően csak a helyiek ismerik. Ezek a látnivalók soha nem fognak bekerülni egy utazási katalógusba sem.

B. A.: Szépen átkúszunk a vendéglátásba. Milyen tapasztalataid vannak ezen a téren?

J. ZS.: Rengeteg szállodában megszálltam már Balin. Szerintem hatvan-hetven hotelben is megfordultam már, és ahogy az lenni szokott, mindenfélével találkozik az ember. Van egy helyi balinéz szállodalánc a Pramana, ha tehetem, mindig náluk szállok meg, mert olyan a vendégszeretet és a kiszolgálás, hogy arról tényleg csak felsőfokban lehet beszélni. Ráadásul itt is tökéletesen működik az ár-érték arány.

Nagyon sok olyan apró élményem van erről a helyről, amiről túlzás nélkül állítható, hogy ilyen nincs, de mégis van. Nem véletlen az sem, hogy úgy köszöntik az embert, hogy: „Isten hozott itthon!” Ennél a szállodaláncnál teljesen természetes, hogy másnap reggel a neveden szólítanak, és pontosan tudják, hogy előző nap mit reggeliztél, milyen gyümölcsből kérted a dzsúszot.

Ahogy az előbb is említettem, a szórás nagy, ezt a családi légkört a több száz szobás szállodákban nem kapja vissza az ember. Az említett, általam nagyon kedvelt helyi hotellánc kínálatából a tizenegy-két szobástól a harminc-negyven szobás szállodáig, a háromcsillagostól az ötszillagos luxuskategóriáig válogathatunk. Az exkluzivitásukra jellemző, hogy választhatunk olyan luxushelyeket is, ahol például az infinity medence bekúszik a dzsungel fölé, fantasztikus panorámával. Voltam olyan privátmedencés apartmanban, ahol körbenézve azt mondtam magamnak, hogy hálás lehetek a sorsnak, hogy egy ilyen helyen lehetek. Azt még hozzáteszem, hogy mindez annyiba kerül, mint mondjuk egy balatoni négycsillagos szállodai szoba.

Amikor értesültem arról, hogy a cégnek épül egy új szállodája, akkor – ez körülbelül egy évvel ezelőtt volt – lefoglaltam egy szobát. Itt a szoba egy lakosztályt jelentett. Amikor megérkeztem, akkor közölték, hogy – noha a szálloda már üzemelt – még nem készültek el azok a lakosztályok, amelyek közül az egyiket lefoglaltam. Cserébe kaptam egy privátmedencés villát. Útban a ház felé megcsúsztam a nedves kövön, ami a kopott cipősarkamnak volt köszönhető. Szállodai kísérőm fogta a cipőmet, elvitte, és másnap megtalálva visszahozta. Azt gondolom, hogy ez az odafigyelés több mint gesztus ebben az esetben.

B. A.: Szerinted miből fakad ez az osztályon felüli vendégszeretet? Genetika, vagy beléjük van kódolva ez a mentalitás, te hogy látod?

J. ZS.: Egyrészt én ezt visszavezetném a vallásukra. Hát ez a lakott szigetről beszélünk, amelynek mindegyikén más-más vallás dominál. Balin főleg a hindu vonal erős, noha Indonézia összességét tekintve majdnem hetvenöt százalékban a muszlim hitnek hódol. Balin és azokon a helyeken, ahol a hindu vallás az erősebb, szinte tapintható, hogy az ott élők mennyire tisztelik ezt a hitet. Ezt példázza az úgynevezett Silence day ünnepük is, amit egy évben egyszer tartanak. Ez a nap arról szól, hogy ilyenkor nem történik semmi. Nincsen tévéadás, nincsen rádió, a repülőtér nem fogad gépeket, mindenki otthon van a családjával. Nyilván a szállodai vendégeket kiszolgálják, de a klasszikus hétköznapok megállnak egy pillanatra. Együtt van a család, erről szól ez az egész, nem pedig a nagyvilágról. Olykor még az otthonukat sem hagyják el, és nem azért, mert ez kötelező, hanem azért, mert ebben hisznek.

Egyébként szinte nincsen olyan nap, amikor ne tartanának valamilyen templomi ünnepet, amire készülnek, viszik a fejjánlásaikat, és ami egy csodálatos plusz látnivaló is. Nem a turistáknak szól mindez, hanem a saját hitviláguk miatt tartják meg ezeket a vallási szertartásokat, ünnepeket és fesztiválokat. Ezek a rendezvények persze kaotikussá teszik az amúgy is tragikus közlekedést. Bizonyos időszakokban nem is érdemes Balira menni, mert annyian vannak.

B. A.: Mikor érdemes Balira menni?

J. ZS.: A főszezon, a száraz évszak, az áprilistól október végéig tart, de ezen belül a július és az augusztus – Ausztrália miatt – kiemelt időszaknak számít, ilyenkor az árak irreálisan magasak. Én soha nem mennék ebben az időszakban, mert olyan felárral kell számolni, ami egyszerűen felesleges pénzkidobás. Egyébként áprilisban ugyanolyan csodálatos az időjárás, mint júniusban vagy szeptemberben. Szilveszterkor nincsen felár, legfeljebb kötelező vacsora.

Az ember jól érezheti magát novembertől márciusig is, ilyenkor több eső esik, de meleg van, hiszen a trópusokon vagyunk. Mindenre mondhatunk pro és kontra példát, előfordult, hogy a száraz évszakban három hétig egyfolytában esett, és volt olyan esős évszaki utam, amikor összesen kétszer esett, az is éjjel. Mindkét időszaknak megvan a maga varázsa. Én a magam részéről jobban szeretem az esős évszakot, mert akkor sokkal több a gyümölcs, és ízletesebbek is. A vízeseések ilyenkor sokkal nagyobbak, a rizsteraszok sokkal szebbek, minden sokkal bujább.

B. A.: Ha össze kellene foglalnod, hogy miért épp Bali, mit mondanál?

J. ZS.: Nemcsak azért, mert egy fantasztikus kultúrába csöppen az ember, nemcsak azért, mert fantasztikus a vegetáció, nemcsak azért, mert fantasztikus kulináris élményekben lehet részünk, hanem például azért is, mert itt van a világ harmadik legnagyobb csúszdaparkja. Vagy mert fantasztikus szafaripark vannak, amelyeket dzsipekkel lehet bejárni. De ha ez még mindig nem lenne elég, akkor elmesélek még egy élményemet. Az egyik alkalommal egy kis villaszerű épületben szálltam meg, és amikor beköltöztem, az ajtó mellett találtam egy vödör répát.

Még jól meg is mosolyogtam, mert nem tudtam mire vélni. Majd odamentem az ablakhoz, elhúztam a függönyt, és nem hittem a szememnek. Tőlem öt méterre sétáltak az elefántok, a zsiráfok és más állatok. A répa pedig azt a célt szolgálta, hogy reggel, amikor kimész a teraszodra, meg tudd őket etetni. És ez csak egy az állatparkok közül. Persze lehet azt mondani, hogy számos ilyen hely létezik a világban, és ez olyan turistás. De én azt gondolom, hogy itt ezt olyan professzionálisan valósították meg, hogy egy pillanatig sem érzed, hogy ezek az állatok be lennének ide zárva.

B. A.: Annyira idilli kép, hogy muszáj megkérdezni, rossz dolgok nem történt veled soha?

J. ZS.: Ahogy a világon mindenhol, itt is vannak olyanok, akik nem a tisztességes dolgokból, munkából akarnak megélni. Engem is becsaptak az első pénzváltásomnál, aminek ugyan jó vége lett, de aki gyanútlan, az adott esetben pórul is járhat. Az átváltási arányok itt úgy néznek ki, hogy 100 dollárért 1 400 000 ezer rúpiát adnak. Mint mindenki, én is a legjobban szerettem volna átváltani a pénzem, ezért egy olyan helyre mentem be, ahol az említett összegénél jobb volt az ajánlat. (Hozzáteszem, hogy ötvenméterenként vannak pénzváltók.) A gond csak annyi volt, hogy a százezres címletek helyett tízezreket tudtak adni, 200 dollár esetében pedig ez már terjedelmes papírkupac. Már a számolásnál éreztem, hogy itt valami gond lehet, de hiába figyeltem a pénzváltó kezét, nem vettem észre semmit. Otthon az újbóli átszámolásnál vettem észre, hogy 500 ezer rúpiával kevesebbet kaptam. Ez esetben szerencsém volt, mert amikor visszamentem, szinte szó nélkül visszaadta a pénzem, hisz látta rajtam, ha nem így tesz átrántom a pulton. A helyzet annyira felbosszantott, hogy később több kísérletet is tettem olyan pénzváltóknál, ahol az átlagosnál jobb feltételek mellett váltottak. A műsor mindig ugyanúgy zajlott: csak kis címleteket tudtak adni, és számolásnál addig-addig játszottak, míg valamennyivel kevesebbet adtak. Ez a balinéz itt a piros, hol a piros változata. Tehát erre nagyon oda kell figyelni.

B. A.: Bali után merre vegyük az irányt?

J. ZS.: Szumátra, Észak-Szumátra felé. Ez a sziget inkább a természeti szépségeit mutatja, ahol például testközelből nézhetjük meg az orangutánokat. Nem vadasparkban, nem állatkertben, hanem a dzsungelben, a természetes közegükben. Nagyon barátságosak, már megszokták az ember közelségét. Vagy ott van például a Toba-tó és környéke, ami páratlan szépségű.

Ha még izgalmasabb dolgokat akarunk látni, akkor mindenképpen menjünk a Balitól északra fekvő Sulawesi (régábban Celebesz) szigetre, a halotti kultúrájáról híres Toradzsaföldre. Az emberek itt nagyon különleges, hosszú házakban élnek, mesés környezetben. Az ő halotti kultuszuk merőben eltérő a miénktől. Lehetőségem volt elmenni egy halotti szertartásra, ahol a családfő már évekkal ezelőtt meghalt, de csak most gyűlt össze a hozzátartozóinak annyi pénze, hogy kellő tisztelettel, méltó módon el tudják őt temettetni. Itt sokkal nagyobb kultúrája van a halálnak, mint a születésnek, éppen ezért nem úgy temetkeznek, mint bárhol máshol. Az elhunytat betekerik egy pokrócba, és egy fa vagy szikla belsejébe helyezik el. Minél tehetősebb volt valaki, annál magasabbra kerül a szikla üregébe.

B. A.: Ezek kifejezetten erre a célra készített üregek?

J. ZS.: Igen, ezeket erre használják. Kívülről pedig kenyérfából – ami egy könnyen faragható fa – megformázzák a halottat, felöltöztetik a ruháiba, és ezt a szobrot vagy bábút egy erre a célra faragott sziklaerkélyre teszik, ahonnan kvázi tovább nézi a földi életet. Miután meghal valaki, nem is kerül rögtön a végső nyughelyére, hanem akár több napig is marad a házban a lakásban, csupán áteszik egyik helyről a másikra, mintha élne. Szóval teljesen másként kezelik a halottakat. A toron, amin ott voltam, több napon át ünnepeltek, és majdnem hogy fesztiváljelleggel öltött az egész. Levágtak több vízibivalyt, ami nagyon-nagyon drága, és sorolhatnám még a motívumokat. Ezért fordulhat elő, hogy akár évek is eltelnek a temetésig, mert maga ez a rítus sokba kerül.

B. A.: Nem feszeget ez a szertartás egészségügyi kérdéseket?

J. ZS.: Feszegetni feszeget. De nagyon érdekes, hogy például Balitól nem messze el lehet hajózáni egy törzshöz, ahol él egy különleges tulajdonságokkal megáldott fafajta. Az ott élők ezeknek a fáknek a tövébe fektetik a halottakat, beborítják őket levelekkel és hánccsokkal. És ird és mondd, semmiféle hullaszag nincsen (már bocsánat). Miután a test elbomlott, a csontok ott maradnak egy kupacban. Sem ott, sem pedig Celebeszen ennek ellenére nem láttam és nem is éreztem semmiféle gusztustalanságot.

B. A.: Találkoztál még hasonlóan extrém dolgokkal?

J. ZS.: Igen, de ahhoz el kellett repülnöm Papuára. A sokak által ismert Juhász Árpád filmjeiből feltehetőleg sokan hallottak már erről a helyről. Én azonban nem zártam a szívembe Papuát, a vendégszeretet és vendéglátás meg sem közelíti a Balin tapasztaltakat. Csak az illendőség miatt nem bocsátkozom részletekbe. Számomra már magának a helynek is nyomasztó a hangulata.

Az ott eltöltött öt napom alatt elmentünk a dani törzshöz. Amikor megérkeztünk, azt láttuk, hogy a törzs tagjai dohányoznak, és az a számukra a legfontosabb, hogy te is vittél-e nekik cigarettát. Érdekes körülmények között élnek, egy egyméteres kapun kell átlépni, hogy belépj a faluba. A tiszteletünkre a törzsfőnök lelőtt egy kismalacot, és a klasszikus gasztronómiai módszereikkel készítették el.

A hagyományos eljárás szerint vájnak egy lyukat a földbe, amit felhevített kövekkel bélelnek ki, erre teszik a zöldségeket és a húst, majd a fűszerleveleket, és ezt beborítják ismét kövekkel. Ha elvonatkoztatunk a higiénés körülmények teljes hiányától, akkor fantasztikusan finomat ehetünk.

De itt ismerkedtem meg a különleges gyümölcsükkel, amit úgy hívnak, hogy red fruit. Ez az egyik pálmafajta tüskés termése, körülbelül egy méter hosszú, és rendkívül magas az antioxidáns-tartalma. A gyümölcsből olajat készítenek, és ez állítólag fantasztikus hatással van a daganatos betegségekre.

Összességében vendégszeretőek voltak, hiszen fehér ember ritkán fordul meg náluk is, tehát mi a számukra egyfajta egzotikum vagyunk. Ennek ellenére az én naplómban nem foglal el Papua különleges helyet.

B. A.: Hol fejezzük be Indonéziai látogatásunkat?

J. ZS.: Direkt a végére hagytam a fő szigetüket, Javát, itt él az indonéz népesség nagy része. Volt szerencsém többször is bejárni. Baliról egyórás kompúttal érjük el a helyet, ami önmagában is kalandos lehet, hiszen nem ritka, hogy túltöltik ezeket a hajókat. Sokszor láttam, hogy a teherautónak lelóg az eleje, de ahogy mondani szokták: térdre, imára, de megyünk!

Talán az eddigiekből is érezhető, hogy nem nagyon szeretem a turistas dolgokat, de ebben az esetben túl kellett lépnem magamon, ugyanis elmentünk olyan egy fűszerkertbe, ami indonéz utazásaim egyik legfantasztikusabb élménye lett. Rengeteg ilyen helyen jártam már, de itt annyira profi módon csinálták meg ezt az edukációs túrát, hogy a magam részéről el voltam ájulva, nem tudok rá mit mondani, csak azt, hogy páratlan szépség.

Javán érdemes elmenni a Bromo-vulkánhoz, és ott megnézni a napfelkeltét. Itt rálátunk a kráterre, be lehet nézni a kűrtőbe, ami hihetetlenül érdekes és varázslatos.

Sokszor észreveszem, hogy ismétlem magam, hiszen tényleg sokan azonosítják Indonéziát Balival, de ha valaki tényleg rászánja magát egy ilyen útra, annak mindenképpen érdemes megnéznie Borobudurt és Prambanant, a buddhista és a hindu világ egyik csodáját, ami az UNESCO világörökség része, tele gyönyörű látnivalóval.

Indonéziában a belső légi közlekedés nagyon jól szervezett, lehet repkedni bárhova, de én sokszor utaztam vonattal is. És meg kell mondanom, szeretném, ha Európában is lenne ilyen higiéniaival, felszereltséggel és kiszolgálással rendelkező vonat, mint amivel mi utaztunk, mindezt relatíve elfogadható árért.

Jakartát, Indonézia fővárosát az óriási kontrasztok jellemzik: bizonyos részei, felhőkarcolói a világon bárhol lehetnének, ám megvan az a nyomornegyede, az a kikötője, ami viszont csak Ázsia legmélyebb bugyraiban található meg.

B. A.: Summázva beszélgetésünket és pestien szólva: mekkora persely kell, ha értékelhető módon szeretném körbeutazni Indonéziát?

J. ZS.: Nyilván ez nemcsak pénz kérdése, hanem az is fontos, hogy ki mennyire tud elszabadulni a munkája mellől. Persze lényeges, hogy ki mennyit szán arra, hogy egy ilyen nyaralásból a maximumot hozza ki, és eddig még egy sor szigetről vagy látnivalót egy szót sem ejtettünk: ott van Komodo, a sárkányok szigete, vagy Borneo, illetve Lomok és Gili, Lembogan a térség emblematikus részei, bár ez utóbbiak üdülőszigetek, és abszolút értékben ott sok mindent nem tudsz csinálni.

Azt tudni kell, hogy az indonéziai utazás legdrágább része maga az utazás, pontosabban a repülőjegy. Ha már ott vagyunk, akkor találunk tiszta és kulturált szállodát pár ezer forintos díjért is, de akár félmillió forintért is eltölthetünk egy éjszakát. Ezen a helyen mindenki megtalálja azt a minőséget és az ehhez tartozó színvonalat, amit keres.

Én azt vallom, hogy célszerű privát túrára indulni, ugyanis a tapasztalatom és egyben a meggyőződésem is az, hogy egyáltalán nem drágább ebben a konstrukcióban gondolkodni, mint nagyobb csoporttal együtt menni. Ebben az esetben az utazás rólunk szó, a mi igényeinkről: abban a hotelben szállunk meg, ahol szeretnénk, nem pedig abban, ahova visznek, és azt nézzük meg, amit meg szeretnénk nézni, és nem azt, ahova el akarnak vinni. Akinek van három hete, az induljon el Lombokról, onnan át Gili szigetére, majd két-három nap pihenés után folytassa az útját Balira komppal. Ott is eltölthet egy pár napot, pihenhet a tengerparton, onnan szintén hajóval menjen át Java szigetére, ahol megnézheti a már említett látványosságokat Jakartával együtt.

Össességében azt mondhatom, hogy egy kéthetes török luxusút árán bőven-bőven el lehet jutni Balira, Indonéziába. És meg lehet nézni mindazt, ami megkérdőjelezhetetlenül álomnyaralássá tudja tenni a vakációt.

[Bali Indonézia Java Jurák Zsolt Papua utazás](#)

Megosztás [Twitter](#) [Facebook](#) [Google+](#) [Pinterest](#) [LinkedIn](#) [Tumblr](#) [E-mail](#)